

Arrest

nr. 246 388 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 april 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 19 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoekende partij en haar drie minderjarige kinderen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“+ minderjarige kinderen:
(...)”*

*Mevrouw, de genaamde
(...)”*

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene toont met aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort al dan met voorzien van een visum.”

1.4. Bij arrest nr. 246 386 van 17 december 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 22*bis* van de Grondwet.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij de volgende argumenten uiteen:

“5.1. TOETSING HOGERE RECHTSNORMEN - BEGINSLEN BEHOORLIJK BESTUUR

5.1.1. Algemeen

Verweerster heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoekster en haar sterke banden met België. Haar kinderen zijn hier alle drie geboren en hebben nooit anders gekend.

Het betreft de volgende kinderen:

- A.N. (...), geboren te Sint-Niklaas, op datum van (...)/2010;
- A.N. (...) geboren te Bornem, op datum van (...)/2012;
- A.N. (...) geboren te Gent, op datum van (...)/2014.

Voor hen is een terugkeer naar Albanië een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. gelet op hun zeer sterke integratie en sociale banden met België.

Bovendien wonen haar kinderen in België samen met de verzoekster en haar echtgenoot. Het gezinsleven van de kinderen van verzoekster heeft zich integraal in België afgespeeld, gelet op hun geboorte in België

Zo laat de verweerster na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 E.V.R.M en artikel 8 E.V.R.M.

Nochtans is de Verweerster hiertoe bij wet verplicht.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

De verweerster kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verweerster bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De verweerster verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het gegeven dat de verzoekster zich in België bevindt zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De verweerster heeft de motiveringsplicht geschonden.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is. gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Verweerster bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Verweerster er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

De Verweerster heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motivering omtrent deze verdragsbepalingen.

De Verweerster heeft tevens de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent de individuele situatie van de verzoekende partij.

- Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoekster en die van haar kinderen

- De kinderen van de verzoekster zijn alle drie in België geboren, hebben hier altijd gewoond en kennen niets anders

Gelet op de bovenstaande feitengegevens, eigen aan het dossier van de verzoekende partij, dan wel algemeen gekende feiten, is de beslissing van de Verweerster, dat de verzoekende partij binnen 30 dagen België dient te verlaten onbegrijpelijk en niet redelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorvoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710) .

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

In casu is dit niet het geval.

Geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partij en diens familiale situatie en de geboorte in België van de kinderen van de verzoekster en hun sterke banden met België.

De beslissing betreft een loutere verwijzing naar het wetsartikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Echter zijn er verschillende elementen eigen aan het dossier van verzoekster en haar gezin, die evident gekend waren bij het bestuur, die in rekening gebracht hadden moeten worden.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Verweerster er niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers in volledigheid als volgt: (...)

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning): (...)

Rat de minister of zijn gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekster en het hoger belang van het kind.

5.1.2. Het hoger belang van het kind

Het belang van het kind dient de eerste overweging te vormen.

De bestreden beslissing motiveert hier echter niet over en schendt hiermee verschillende internationale verdragen die haar binden alsook de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dienen de belangen van de kinderen de eerste overweging te vormen.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt : (...)

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent : (...)

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14) dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende:

- Mening van het kind ;
- Identiteit van het kind ;
- Behoud van de familiale banden ;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;
- Kwetsbaarheid ;
- Recht op gezondheid ;
- Recht op onderwijs.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de belangen van de minderjarige kinderen.

Wanneer een kind geraakt wordt door een bestuurlijke beslissing dient o.b.v. art. 8 E.V.R.M. het hoger belang van het kind getoetst te worden. Het EHRM herhaalt in het arrest Jeunesse/Nederland dd. 3.10.2014 dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

a) Aangaande de geboorte in België en de identiteit van de kinderen

De verzoekster wenst op te merken dat haar kinderen in België geboren zijn, naar school gaan en zich hebben geïntegreerd.

De verzoekster wil benadrukken dat de identiteitsvorming van kinderen een continu proces is en begint bij de geboorte.

Se geboorte in België speelt echter een cruciale rol voor binding van de minderjarige kinderen met België en de integratie van de verzoekster. De geboorte in een bepaald land is verder ook een zeer belangrijk aspect van de identiteitsvorming.

De kinderen van verzoekster hebben niets anders gekend en voor hen is België hun land.

De directeur van het S.G. (...) te G. (...), de school van de kinderen van de verzoeker kan dit vanuit zijn pedagogische achtergrond bevestigen. Hij stelt in een bijkomende verklaring van 14/09/2018 het volgende in het kader van de hangende aanvraag tot machtiging van verzoeker o.b.v. art. 9 bis Vw:

"Geachte,

[...]

De ouders en de kinderen hebben zich zéér goed geïntegreerd in de buurt- en schoolwerkingen. Zij stimuleren de kinderen om zich volledig thuis te voelen en op school hun uiterste best te doen. De ouders zijn een voorbeeld voor velen... altijd begaan, rustig en beleefd omgaand met iedereen. De papa volgde destijds een inburgeringstraject en heeft zich gigantisch goed aangepast en ingepast in onze dagelijkse cultuur en gewoontes. De mama is de bezorgde en liefhebbende persoon die de kinderen met alle mogelijke goede zorgen, omringt.

Deze ouders zijn een toonbeeld voor velen hier op school omdat zij de normen, waarden en afspraken die de school uitdraagt, altijd mee ondersteunen en nakomen.

De facturen worden nauwgezet betaald, de kinderen hebben hier vriendjes en vriendinnetjes en spreken zeer goed Nederlands...

Op alle uitnodigingen tot gesprek en ontmoeting zien we de ouders opdagen...oudercontacten, infomomenten, rapportbesprekingen, zorggesprekken, schoolfeesten, optredens van de kinderen, ... Steeds valt het ons op dat de ouders de uitgestoken hand, aannemen.

Het argument dat kinderen zich gemakkelijk opnieuw in een ander land integreren, strookt niet met de realiteit... de gezette passen worden in een klap weggewist. De aangeleerde taal zorgt ervoor dat zij de

thuis taal nog enigszins spreken, maar zeker niet voldoende beheersen om daar terug te integreren en te studeren ...

Mij is niet echt wetenschappelijk onderzoek bekend dat aantoonde dat iemand zomaar opnieuw, voor het bereiken van de puberteitsleeftijd, zich in een totaal vreemde omgeving, terug probleemloos integreert... zeker wanneer dit gebeurt in een context die geen noemenswaardige meerwaarde biedt aan de kinderen t.o.v. de huidige leefomstandigheden.

De ouders betalen trouw de facturen en parasiteren dus totaal niet in onze omgeving, zodat de school hier ook geen opmerkingen kan in geven.

Acties ondernemen op school willen we nog even afwachten omdat we denken dat alle kinderen altijd het gevoel moeten blijven hebben dat de school 'een veilige haven' voor iedereen moet zijn. Omdat we schrik hebben dat zeker kleuters en kinderen uit de eerste graad niet echt kunnen inschatten welke emotionele en psychologische impact dit kan en/of zal hebben, opteren we momenteel om dit even te laten rusten.

In de hogere klassen komt tijdens de lessen actueel natuurlijk regelmatig aan bod hoe het maatschappelijk klimaat momenteel gevoeld en druk komt te staan hier in ons land en hoe het sociaal, veilig gevoel daardoor langzaam wegebt.

Als school blijven we ijveren voor de rechten van elk kind, waarbij in deze familiale situatie, heel wat rechten minstens onder druk komen te staan en met de huidige beslissing, zelfs worden geschonden.

Ik hoop uit het diepste van mijn hart, dat redelijkheid en menselijkheid het wint op regeltjes en onredelijkheid. "

De heer V.d.B. (...), die in zijn functie als directeur ontegensprekelijk pedagogische ervaring en deskundigheid heeft, twijfelt ten zeerste aan het feit dat de kinderen van de verzoekster zich zo gemakkelijk zullen kunnen integreren in het land van hun ouders. Voor hen is het inderdaad zoals, dhr. V.d.B. (...) stelt een totaal vreemd land. Daarnaast wordt ook de vooruitgang die gemaakt is in België totaal uitgewist. De kinderen van de verzoekster moeten bij terugkeer naar het land van herkomst terug opnieuw beginnen.

De verweerster heeft kennis van deze verklaring. De verklaring werd voorgelegd in het kader van de lopende aanvraag o.b.v. art 9 bis Vw.

De verweerster behandelt deze verklaring kennelijk niet in de bestreden beslissing en schendt hierbij de motiveringsplicht.

b) Scholing van de kinderen

De heer V.d.B. (...) heeft verder ook zijn twijfels bij het feit dat kinderen die de pubertijd nog niet hebben bereikt zich probleemloos zullen integreren in een totaal vreemde omgeving.

De verzoekster wijst erop dat het recht op onderwijs volgens General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag het recht op onderwijs een belangrijk deel aspect is van de beoordeling van het hoger belang van het kind.

Gelet op het feit dat deze taal de moedertaal van hun ouders is, spreken de kinderen deze taal nog enigszins doch niet genoeg om zich daarmee op school te integreren en daar te studeren. De verzoekster merkt op dat het Albanees inderdaad niet de hoofdtal is van hun kinderen.

Bij terugkeer naar het land van verzoekster, wordt het recht op onderwijs van haar kinderen in sterke mate uitgehold door de achterstand die de kinderen reeds hebben opgebouwd. Na de laatste vernietigingsbeslissing werd nog een aanvulling opgestuurd en werden verschillende bijkomende stukken voorgelegd.

De vooruitgang die gemaakt is in België wordt totaal uitgewist. In de laatste aanvullende nota werden onder meer de rapporten met evaluaties van A. (...) en A. (...) gevoegd.

Ook de jonge verzoekster A.N (...) die ondertussen in het tweede leerjaar zit, op het S.G.(...) te G. (...), behaalt steeds goede punten. De leerkracht is tevreden van de inzet - zie het stuk 4:

Rapport oktober:

"A. (...), wat een mooie start van het tweede leerjaar!
De splitsingen, optellen, aftrekken tot 20 zonder brug, klokkezen, ... heb je onder de knie, proficiat! Lezen gaat goed en je begrijpt ook wat je leest.
Het schrijven van woorden gaat ook goed. Je werkt heel net!
Je bent heel lief, behulpzaam, enthousiast en werkt flink mee. Doe zo verder!"

Rapport december:

"A. (...), wat een mooi rapport! Splitsen, getalbegrip tot 100, de begrippen 'maal' en 'delen'... heb je onder de knie, proficiat! De tafels van 0,1,2, en 10 ken je nog niet. Oefen dit elke dag, want na de vakantie komen er nog heel wat tafels bij! Optellen en aftrekken tot 20 en tot 100 zonder brug, gaat goed. De begrippen 'links' en 'rechts' wissel je soms om. Lezen gaat vlot. Je leest vloeiend en soms al met gepaste intonatie, super! Je begrijpt ook wat je leest en kan vragen beantwoorden. Nieuwe woordenschat opnemen gaat goed. Het schrijven van woorden en zinnen gaat heel goed. Je werkt net en maakt weinig fouten. Tijdens de lessen wereldoriëntatie werk je flink mee. Musicische lessen zoals knutselen, dansen, zingen... zijn jouw ding en doe je goed. Je maakte een heel mooi uiltje en kerstboompje. Je zingt enthousiast mee met de liedjes, dat is fijn. Jouw werkpunt voor de komende tijd is, elke dag je tafels oefenen. A. (...), het is heel fijn om jou in de klas te hebben. Je doet steeds je uiterste best! Doe zo verder!"

Rapport februari:

"A. (...), wat een mooi rapport! Lezen gaat goed. Ik merk dat je geniet van theaterlezen en dat je probeert om te lezen met gepaste intonatie en het juiste gevoel in het verhaal probeert te leggen, goed zo! Je begrijpt ook wat je leest en kan vragen beantwoorden. Het opnemen van nieuwe woordenschat lukt. Het schrijven van woorden en zinnen gaat goed. Je past de geleerde regeltjes toe. Optellen en aftrekken tot 20 heb je onder de knie, goed zo. Optellen en aftrekken tot 100 zonder brug gaat goed, bravo! De tafels gingen in een hele tijd niet zo goed. Bij je laatste tafeltoets haalde je een mooie score, bravo! Blijf nu elke dag oefenen zodat je volgende tafeltoets even goed is. Er komen nog heel wat nieuwe tafels bij de komende periode.
Je behaalde een mooie score voor de toets van 'de tijd' flink zo!
De hoofdletters kan je en je doet je best om net te werken, super!
A. (...), jij staat steeds klaar om anderen te helpen, dat is knap! Doe zo verder! Het is fijn om jou in de klas te hebben!"

De aanvulling werd, hoewel tijdig opgestuurd niet betrokken in de beslissing. De kinderen van de verzoekster moeten bij terugkeer naar het land van herkomst terug opnieuw beginnen.

Indien de verweerder van mening was dat het hoger belang van het kind met de uitwijzingsbeslissing niet geschonden is dan diende zij hierover te motiveren.

De bestreden beslissing van uitwijzing neemt deze elementen niet in overweging en zwijgt er zelfs compleet over.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

5.1.3. Gezins- en familielevens

Het gezins- en familielevens van de verzoekster en zeker van haar kinderen speelt zich af in België.

Verzoekster woont samen met haar man en kinderen te M. (...) aan de (...). De kinderen van de verzoekster hebben België nog nooit verlaten en hun gezins- en familielevens heeft zich altijd hier afgespeeld.

Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt: (...)

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft: (...)

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Ook het artikel 74/13 Vw schrijft een dergelijke belangenafweging voor.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verweerster maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier nl. namelijk drie minderjarige kinderen die hier zijn geboren en België nog nooit hebben verlaten. Hun hele gezins- en familieleven heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 E.V.R.M.

Er werd hierover niet gemotiveerd.

De bestreden beslissing van uitwijzing dient vernietigd te worden.

5.2. HANGENDE BEROEPSPROCEDURE - Vernietiging eerdere beslissingen

Verzoekster wenst de aandacht te vestigen op het gegeven dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

*Zo houdt verweerster geen rekening met het gegeven dat eerdere niet-ontvankelijkheidsbeslissingen in het kader van de 9bis Vw procedure reeds meermaals werden vernietigd door Uw Zetel noch de redenen van vernietiging. Op heden is er een beroepsprocedure hangende in dit kader!
(zie het stuk 6)*

Het arrest dd. 15.04.2020 hanteert dezelfde motieven als het arrest dd. 11/10/2019;

De initiële aanvraag om een verblijfsmachtiging van verzoekster en haar echtgenote dd. 19/04/2018 is niét aanwezig in het administratief dossier van verweerster zodat de Raad onmogelijk kan nagaan of de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct zijn beoordeeld geweest, en of er niet op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen.

Aangezien de aanvraag van verzoekster en haar echtgenote niet in het dossier van verweerster zit kan zij onmogelijk tot haar beslissing gekomen zijn o.b.v. de beginselen van behoorlijk bestuur en de toepasselijke wettelijke bepalingen. Immers, het is niet mogelijk dat alle feitelijke gegevens werden opgenomen in de beslissing dat het antwoord dient te vormen op een regularisatieaanvraag zonder kennis te hebben van de aanvraag. Verweerster kan niet met kennis van zaken tot haar beslissing zijn gekomen. Minstens getuigt dit van een niet zorgvuldig onderzoek. Omwille van deze redenen heeft Uw Zetel tot twee maal toe de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van verweerster vernietigd.

Verweerster houdt op geen enkele wijze rekening met deze arresten en neemt geen motieven hieromtrent op in haar huidige beslissing. Opnieuw werd de motiveringsplicht hierdoor geschonden.

*De raadsman van verzoekers heeft n.a.v. huidige beslissing opnieuw het administratief dossier van verweerster opgevraagd, meer bepaald op 30/06/2020.
(zie het stuk 5)*

De initiële regularisatieaanvraag van verzoeker is nog steeds niet aanwezig in het dossier van verweerster.

Ook huidige niet-ontvankelijkheidsbeslissing is genomen zonder kennisname van de regularisatieaanvraag.

de wettigheidscontrole op de beslissing is bijgevolg niet mogelijk (RvS 17/02/1998, RVV 15/04/2020). De mogelijkheid dat de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van verweerster opnieuw wordt vernietigd is aanzienlijk!

De kans dat verzoekster naderhand gerechtigd wordt/ gemachtigd (o.b.v. art. 9 bis Vw) tot verblijf is reëel.

Het is dan ook te voorbarig om een bevel grond gebied te verlaten te nemen t.a.v. van verzoekster! Dat verzoekster het Rijk zou moeten verlaten in deze omstandigheden o.b.v. voorliggend bevel is niet redelijk.

In het arrest dd. 15/04/2020 AR 235.175 tegen het eerder uitgegeven bevel om het grondgebied te verlaten dd. 23/10/2019 vernietigd door Uw Zetel. Uw Zetel motiveerde - zie het stuk 2:

(...)

Deze redenering dient opnieuw te worden toegepast. Het beroep in het kader van de 9bis procedure is hangende, de initiële aanvraag is nog niet gevoegd in het administratief dossier.

Verweerster negeert de eerdere rechtspraak van Uw Zetel. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Verweerster schendt meerdere beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert in de aanhef van het enig middel onder meer de schending aan van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*”. Deze generieke termen maken echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij bij haar toelichting bij het enig middel nalaat om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 13 van het EVRM schendt.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat aan de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt

verduidelijkt dat zij niet aantoont dat zij in het bezit is van een geldig paspoort, al dan niet voorzien van een visum.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij nalaat uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dat zij hiertoe nochtans bij wet verplicht is gelet op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter de gebonden bevoegdheid aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze bevoegdheid rekening dient te houden met de internationale verdragen, *in casu* onder andere het EVRM en het Vluchtelingenverdrag, dat de verwerende partij enkel verwijst naar het gegeven dat de verzoekende partij zich in België bevindt, zonder in het bezit te zijn van een geldig visum, dat rekening dient gehouden te worden met de bepalingen van het EVRM gelet op artikel 7 van de Vreemdelingenwet waaruit de prioriteit van de internationale verdragen blijkt, dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel rekening moet houden met de individuele situatie van de verzoekende partij, dat de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet haar niet ontslaat van de verplichting rekening te houden met de internationale verdragen, dat de verwerende partij de formele motiveringsplicht heeft geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent deze verdragsbepalingen en de individuele situatie van de verzoekende partij, dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de sterke banden van de verzoekende partij met België en met haar gezinssituatie en die van haar kinderen, dat haar kinderen alle drie in België geboren zijn, hier altijd hebben gewoond en niets anders kennen, dat er geen enkele verwijzing is naar de individuele situatie en de familiale situatie van de verzoekende partij en de geboorte in België van de kinderen en hun sterke banden met België, dat de bestreden beslissing een loutere verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft, dat er verschillende elementen waren eigen aan het dossier van de verzoekende partij en haar gezin die evident gekend waren bij het bestuur en in rekening dienden te worden gebracht, dat de zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit voormelde bepaling de verwerende partij er niet van ontslaat om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij en het hoger belang van het kind.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Voornoemde beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. De verzoekende partij verwijst naar artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.7. De verzoekende partij betoogt dat een terugkeer naar Albanië voor haar en de kinderen een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, gelet op hun zeer sterke integratie en sociale banden met België, maar verliest met haar betoog uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen verduidelijking, laat staan een begin van bewijs aanbrengt om het lopen van een ernstig en reëel risico om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in Albanië te staven. De Raad ziet niet in en de verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze een zeer sterke integratie en sociale banden met België ertoe leiden dat zij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Daar de verzoekende partij met haar betoog een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoot, maakt zij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren. Zij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen die relevant zijn bij het beoordelen of er een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer, geen rekening heeft gehouden.

Waar zij overigens meent dat er geen beoordeling is gebeurd van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, kan zij niet gevolgd worden, nu uit de beslissing van 19 mei 2020 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, blijkt dat de verwerende partij motiveerde als volgt:

“Uiteindelijk werd hun asielaanvraag volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 06.07.2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen. Ondanks deze weigeringsbeslissing, houden de betrokkenen tot op heden vol dat ze vrezen om terug te keren naar het herkomstland, waarbij ze verwijzen naar het reeds gekende en gecontesteerde asielrelaas met voorlegging in bijlagen van o.a. een

- getuigenis dd. 12.01.2010 afgelegd door “le Chef du village” en door “le maire du village” waarin gezegd wordt dat de betrokkene gevaar loopt daar de families niet verzoend konden worden, en een

- getuigenis dd. 18.01.2010 vanwege “Le président” en “Le vice président de l’association des missionnaires de la paix en Albanie” stellende dat de familie van de betrokkene zich bedreigd voelt door een andere familie in het kader van bloedwraak.

Ze voegen hieraan toe dat mijnheer na de weigeringsbeslissing “een geloofwaardige verklaring (heeft) verkregen” doch nu op basis daarvan geen nieuwe asielaanvraag indient, omdat dit “geen nut” zou hebben daar de asielinstanties van oordeel zijn dat zijn eigen autoriteiten voldoende bekwaam zijn om “effectieve bescherming” te bieden. Hieraan kan onze dienst weinig toevoegen.

Het is bovendien zo dat het geen nut heeft om in dergelijke omstandigheden een bewijsstuk aan te brengen dat van toepassing is op een reeds weerlegd asielrelaas. Nergens uit blijkt dat er zich nieuwe feiten zouden hebben voorgedaan sedert de afsluiting van hun asielprocedure, te meer daar de betrokkenen het land niet verlaten hebben en niet teruggekeerd zijn. Bijgevolg kan hun beweerd vrees voor een terugkeer niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, noch als schending van art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM), noch als schending van art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de E.U. Geheel ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat het de betrokkenen vrijstaat om zich elders in het herkomstland te vestigen, of in een derde land, en dat ze helemaal niet verplicht worden om terug te keren naar de regio vanwaar ze afkomstig zijn.”

Aangezien in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging reeds werd geoordeeld dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, maakt de

verzoekende partij niet aannemelijk dat er bij het nemen van de thans bestreden beslissing, die dateert van dezelfde datum als voornoemde beslissing en samen met die beslissing betekend werd, opnieuw diende te worden gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont immers niet aan op welke wijze het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds en maakt daarenboven geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.8. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de motiveringsplicht of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur aannemelijk gemaakt.

3.9. De verzoekende partij betoogt voorts dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening heeft gehouden met haar gezinssituatie en haar sterke banden met België, dat haar drie kinderen hier geboren zijn en nooit anders hebben gekend en ze wijst daarbij op hun zeer sterke integratie en sociale banden met België. De verzoekende partij stelt dat de kinderen met hen samenwonen in België, dat het gezinsleven van haar kinderen zich integraal in België heeft afgespeeld, gelet op hun geboorte in België, dat de verwerende partij nalaat uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op schending van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij hiertoe nochtans bij wet verplicht is, dat de verwerende partij de formele motiveringsplicht heeft geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent deze verdragsbepaling en haar individuele situatie, dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de gezinssituatie en die van haar kinderen, dat haar kinderen alle drie in België geboren zijn, hier altijd hebben gewoond en niets anders kennen, dat er verschillende elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partij zijn, die evident gekend waren bij het bestuur, die in rekening gebracht hadden moeten worden en dat de zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij er niet van ontslaat om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

Zij zet verder uiteen dat het gezins- en familieleven en zeker dat van de kinderen zich afspeelt in België, dat zij samen met haar echtgenoot en kinderen te M. woont, dat de kinderen België nog nooit hebben verlaten en hun gezins- en familieleven zich altijd hier heeft afgespeeld, dat er sprake is van een effectief familieleven, dat het recht op een familieleven wordt gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken, dat alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt en zij een belangenafweging moeten maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat, dat ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een dergelijke belangenafweging voorschrijft, dat een belangenafweging *in casu* niet gebeurd is, dat de verwerende partij geen belangenafweging maakt op basis van de concrete elementen van het dossier, namelijk drie minderjarige kinderen die hier zijn geboren en België nog nooit hebben verlaten, dat hun hele gezins- en familieleven zich op het Belgisch grondgebied heeft afgespeeld, dat dit cruciaal feit duidelijk niet wordt betrokken bij een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, dat hierover niet werd gemotiveerd.

Omtrent het hoger belang van het kind stelt de verzoekende partij dat dit de eerste overweging dient te vormen, dat de bestreden beslissing hierover echter niet motiveert en hiermee verschillende internationale verdragen die haar binden schendt alsook de Vreemdelingenwet, waarbij zij wijst op artikel 24 van het Handvest, artikel 22*bis* van de Grondwet en de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag, en elementen opsomt die in overweging dienen genomen te worden in het kader van het hoger belang van het kind, dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de belangen van de minderjarige kinderen, dat wanneer een kind geraakt wordt door een bestuurlijke beslissing het hoger belang van het kind getoetst dient te worden, dat blijkens de rechtspraak van het EHRM er een brede consensus bestaat dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Betreffende de belangen van de kinderen wijst de verzoekende partij vooreerst op de geboorte van haar kinderen in België en hun identiteit en betoogt hieromtrent dat haar kinderen in België geboren zijn, naar school gaan en zich hebben geïntegreerd, dat de identiteitsvorming van kinderen een continu proces is en begint bij de geboorte, dat de geboorte in België een cruciale rol speelt voor de binding van de minderjarige kinderen met België en voor de integratie van de verzoekende partij, dat de geboorte in

een bepaald land verder ook een zeer belangrijk aspect is van de identiteitsvorming, dat haar kinderen niets anders hebben gekend en dat voor hen België hun land is, dat de directeur van het S.G. te G., de school van de kinderen, dit vanuit zijn pedagogische achtergrond kan bevestigen, waarbij de verzoekende partij vervolgens verwijst naar een verklaring van 14 september 2018 van die directeur die zij naar aanleiding van haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd. De verzoekende partij betoogt dat de heer V.d.B. in zijn functie als directeur ontegensprekelijk pedagogische ervaring en deskundigheid heeft en dat hij ten zeerste twijfelt aan het feit dat de kinderen zich zo gemakkelijk zullen kunnen integreren in het land van hun ouders, dat het voor hen inderdaad een totaal vreemd land is, dat daarnaast ook de vooruitgang die gemaakt is in België totaal wordt uitgewist, dat de kinderen bij een terugkeer naar het land van herkomst terug opnieuw moeten beginnen, dat de verwerende partij kennis heeft van deze verklaring, dat deze verklaring werd voorgelegd in het kader van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij deze verklaring kennelijk niet behandelt in de bestreden beslissing en hierbij de motiveringsplicht schendt. Daarnaast wijst de verzoekende partij, in het kader van het hoger belang van de kinderen, op de scholing van de kinderen en betoogt hieromtrent dat de heer V.d.B. ook zijn twijfels heeft bij het feit dat kinderen die de pubertijd nog niet hebben bereikt zich probleemloos zullen integreren in een totaal vreemde omgeving, dat het recht op onderwijs volgens General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag een belangrijk deelaspect is van de beoordeling van het hoger belang van het kind, dat gelet op het feit dat Albanees de moedertaal van hun ouders is, de kinderen deze taal nog enigszins spreken doch niet genoeg om zich daarmee op school te integreren en daar te studeren, dat het Albanees inderdaad niet de hoofdtal is van de kinderen, dat bij een terugkeer naar Albanië, het recht op onderwijs in sterke mate uitgehold wordt door de achterstand die de kinderen reeds hebben opgebouwd, dat de vooruitgang die in België is gemaakt totaal wordt uitgewist, dat A.N. ondertussen in het tweede leerjaar zit en steeds goede punten behaalt, dat de leerkracht tevreden is van haar inzet, dat dit blijkt uit de rapporten, dat deze aanvulling tijdig werd opgestuurd, doch niet betrokken in de beslissing, dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw moeten beginnen, dat indien de verwerende partij van mening was dat het hoger belang van de kinderen met de uitwijzingsbeslissing niet geschonden is, zij hierover diende te motiveren, dat de bestreden beslissing deze elementen niet in overweging neemt en er zelfs compleet over zwijgt.

3.10. Waar de verzoekende partij wijst op de sterke banden met België, op het feit dat hun drie minderjarige kinderen in België geboren zijn, hier altijd hebben gewoond en nooit anders hebben gekend, op hun zeer sterke integratie en sociale banden met België, op het feit dat het gezinsleven van hun kinderen zich integraal in België heeft afgespeeld, gelet op hun geboorte in België en op het feit dat de kinderen België nog nooit hebben verlaten, duidt zij in wezen op haar privéleven en dat van haar kinderen in België.

De verzoekende partij voert aldus met haar uiteenzetting in punt 3.12. een betoog betreffende haar gezins- en privéleven, het privéleven van haar kinderen en het hoger belang van de kinderen.

3.11. De Raad merkt vooreerst op dat waar de verzoekende partij kritiek uit op de beslissing van de gemachtigde van de minister van 19 mei 2020 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, zij eraan voorbij gaat dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en dat het beroep tegen voornoemde beslissing door de Raad bij arrest nr. 246 386 van 17 december 2020 werd verworpen.

3.12. Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve

eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...). In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De Raad neemt aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel ook de belangen van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij beïnvloedt, nu niet alleen de verzoekende partij maar ook de drie kinderen het voorwerp zijn van het thans bestreden bevel, derwijze dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel ertoe was gehouden om het hoger belang van het kind in rekening te nemen.

De Raad wijst er verder op dat de Raad van State van artikel 22*bis* van de Grondwet heeft gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52- 0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

Zoals de verzoekende partij terecht stelt, vormt het belang van het kind een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

3.13. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.14. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.15. Waar de verzoekende partij aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar gezins- en familieleven, merkt de Raad vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 19 mei 2020 zowel voor de verzoekende partij, als haar echtgenoot en haar minderjarige kinderen, een bevel om het grondgebied te verlaten heeft getroffen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij betoogt niet dat er een verbreking is van de familiale banden, noch verduidelijkt zij op welke wijze het in rekening nemen van haar gezins- en familieleven zou kunnen leiden tot het afzien van het haar afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.16. Voorts stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met het gezinsleven van de verzoekende partij evenals met de door de verzoekende partij aangevoerde elementen met betrekking tot haar privéleven en dat van haar kinderen alsook met betrekking tot het hoger belang van haar kinderen rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar betekende beslissing van 19 mei 2020 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom het gezins- en privéleven van de verzoekende partij en het privéleven van haar kinderen alsook het hoger belang van de kinderen volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar gezins- en privéleven en het privéleven van haar kinderen alsook op het hoger belang van de kinderen reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, daarin begrepen in het licht van het hoger belang van het kind, met name in het kader van de beslissing genomen op 19 mei 2020 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 19 april 2018. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 246 386 van 17 december 2020. De verzoekende partij brengt met het betoog in onderhavig verzoekschrift ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 19 april 2018 of de vier bijhorende aanvullingen. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het gezins- en privéleven van de verzoekende partij en het privéleven van haar kinderen alsook betreffende het hoger belang van de kinderen reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van het gezins- en privéleven van de verzoekende partij en het privéleven van haar kinderen alsook omtrent de elementen die betrekking hebben op het hoger belang van de kinderen nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de beoordeling van deze omstandigheid verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enerzijds en

in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds. In beide gevallen gaat het immers om het afwegen van het privé- en gezinsleven en het hoger belang van de kinderen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

De beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en de thans bestreden beslissing zijn op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde genomen. *In casu* blijkt dat met de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat uit de bestreden beslissing nogmaals moest blijken dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van de verzoekende partij en het privéleven en het hoger belang van de kinderen en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd.

Waar de verzoekende partij nog meent dat de verwerende partij kennis heeft van de verklaring van de heer V.d.B., dat deze verklaring werd voorgelegd in het kader van de aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij deze verklaring kennelijk niet behandelt in de bestreden beslissing en hierbij de motiveringsplicht schendt, alsook verwijst naar de rapporten van haar kind A.N. en hierover stelt dat de aanvulling, hoewel tijdig opgestuurd, niet betrokken werd in de beslissing, dat haar kinderen bij een terugkeer naar het land van herkomst terug opnieuw moeten beginnen, dat indien de verwerende partij van mening was dat het hoger belang van het kind met de uitwijzingsbeslissing niet geschonden is, zij hierover diende te motiveren, dat de bestreden beslissing deze elementen niet in overweging neemt en er zelfs compleet over zwijgt, gaat zij eraan voorbij dat deze stukken en het hoger belang van de kinderen in overweging zijn genomen in de beslissing van 19 mei 2020 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Nu uit de motieven van voornoemde beslissing blijkt dat en hoe deze stukken mee in overweging werden genomen, en voornoemde beslissing op dezelfde dag werd betekend als het thans bestreden bevel, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom de verwerende partij in het thans bestreden bevel gehouden zou zijn geweest de motieven omtrent de voorgelegde verklaring van de heer V.d.B., de resultaten van de kinderen en het hoger belang van het kind te herhalen. Zij toont niet aan dat de beoordeling in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging verschilt van die in het kader van het thans bestreden bevel.

De verzoekende partij wijst nog op elementen die in overweging moeten worden genomen bij het beoordelen van het hoger belang van het kind, doch beperkt zich tot een loutere opsomming, zonder aan te geven met welk concreet element of welke concrete elementen betreffende het hoger belang van het kind de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nagelaten heeft rekening te houden, nog minder op welke wijze deze elementen *in casu* een verwijderingsmaatregel in de weg zouden staan. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar betoog.

3.17. Nu de verzoekende partij zich enerzijds beperkt tot een herhaling van de elementen die zij had aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 19 april 2018 en de daaropvolgende aanvullingen, waarbij dient opgemerkt te worden dat deze elementen in de beslissing tot onontvankelijkheid van de voormelde aanvraag van 19 mei 2020 afgewogen werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM en anderzijds tot het herhalen van haar kritiek op de gemaakte afwegingen in de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag van 19 mei 2020, zoals weergegeven in haar beroep tegen deze beslissing, en het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 246 386 van 17 december 2020, toont de verzoekende partij geenszins aan dat door het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing, gelet op het bestaande gezins- en privéleven van de verzoekende partij en het privéleven van haar kinderen alsook het hoger belang van de kinderen, artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn.

3.18. De Raad herinnert er nog aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel

8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

3.19. Ter volledigheid wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partij geen gewag maakt van gezondheidsproblemen van haar of van haar kinderen, noch blijkt het bestaan van gezondheidsproblemen uit de stukken van het administratief dossier, zodat niet blijkt dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ten onrechte niet in rekening heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

3.20. Gelet op bovenstaande uiteenzetting, maakt de verzoekende partij *in casu* niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.21. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62, §2 of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van 8 van het EVRM of van artikel 24 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel.

3.22. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in het bezit is van een geldig paspoort, al dan niet voorzien van een visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Het betoog dat de verwerende partij zich aldus niet kan verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat zij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, *in casu* onder andere het EVRM en het Vluchtelingenverdrag, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing enkel verwijst naar het gegeven dat zij zich in België bevindt zonder in het bezit te zijn van een geldig visum, dat er rekening dient gehouden te worden met hogere rechtsnormen zoals de bepalingen van het EVRM, dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, uitdrukkelijk stelt “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, dat deze zinsnede op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aantoonde, hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen, dat uit deze twee bepalingen expliciet blijkt dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel rekening moet houden met de individuele situatie, dat de zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij er niet van ontslaat om rekening te houden met internationale verdragen, is, gelet op het voorgaande, dan ook niet dienstig.

3.23. Waar de verzoekende partij nog meent dat het onbegrijpelijk en niet redelijk is dat de verzoekende partij België binnen dertig dagen dient te verlaten, gelet op de bovenstaande feitengegevens, eigen aan het dossier, dan wel algemeen gekende feiten, maakt zij geenszins aannemelijk waaruit die onredelijkheid bestaat, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel *in casu* niet wordt aangetoond. Bovendien heeft de verzoekende partij geen belang bij haar betoog, nu blijkt dat de termijn van dertig dagen reeds verstreken is en de verzoekende partij nog steeds op het grondgebied verblijft.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

3.24. De verzoekende partij voert tot slot een betoog omtrent een hangende beroepsprocedure en de vernietiging van eerdere beslissingen. Zij stelt dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, dat de verwerende partij geen rekening houdt met het gegeven dat eerdere niet-ontvankelijkheidsbeslissingen in het kader van de procedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet reeds meermaals werden vernietigd door de Raad, noch de redenen van vernietiging, dat op heden er een beroepsprocedure hangende is in dit kader, dat het arrest van 15 april 2020 dezelfde motieven hanteert als het arrest van 11 oktober 2019, dat haar initiële aanvraag om een verblijfsmachtiging van 19 april 2018 niet aanwezig is in het administratief dossier van de verwerende partij zodat de Raad onmogelijk kan nagaan of de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct zijn beoordeeld geweest en of er niet op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen, dat aangezien haar aanvraag niet in het dossier van de

verwerende partij zit, zij onmogelijk tot haar beslissing gekomen kan zijn op basis van de beginselen van behoorlijk bestuur en de toepasselijke wetsbepalingen, dat het immers niet mogelijk is dat alle feitelijke gegevens werden opgenomen in de beslissing dat het antwoord dient te vormen op een regularisatieaanvraag zonder kennis te hebben van de aanvraag, dat de verwerende partij niet met kennis van zaken tot haar beslissing kan zijn gekomen, dat dit minstens getuigt van een niet zorgvuldig onderzoek, dat omwille van deze redenen de Raad tot twee maal toe de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van de verwerende partij heeft vernietigd, dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met deze arresten en geen motieven hieromtrent opneemt in haar huidige beslissing, dat hierdoor opnieuw de motiveringsplicht werd geschonden, dat haar raadsman naar aanleiding van de huidige beslissing opnieuw het administratief dossier heeft opgevraagd, meer bepaald op 30 juni 2020, dat de initiële regularisatieaanvraag nog steeds niet aanwezig is in het dossier, dat ook de huidige niet-ontvankelijkheidsbeslissing is genomen zonder kennisname van de regularisatieaanvraag, dat de wettigheidscontrole op de beslissing bijgevolg niet mogelijk is, dat de mogelijkheid dat de niet-ontvankelijkheidsbeslissing opnieuw wordt vernietigd, aanzienlijk is, dat de kans dat zij naderhand op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gerechtigd/gemachtigd wordt tot verblijf reëel is, dat het dan ook te voorbarig is om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, dat zij het Rijk zou moeten verlaten in deze omstandigheden is niet redelijk, dat in het arrest van de Raad nr. 235 174 van 15 april 2020 het eerder uitgegeven bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd, waarna de verzoekende partij de motieven van dit arrest herneemt, en stelt dat deze redenering opnieuw dient te worden toegepast, dat het beroep in het kader van de 9bis procedure hangende is, dat de initiële aanvraag nog niet is gevoegd in het administratief dossier, dat de verwerende partij de eerdere rechtspraak van de Raad negeert en dat het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

3.25. De Raad merkt vooreerst op dat de beslissing van 19 mei 2020 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard geenszins het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep zodat een betoog hieromtrent niet dienstig is. Daarnaast herhaalt de Raad nogmaals dat hij bij arrest nr. 246 386 van 17 december 2020 het beroep tegen voornoemde beslissing heeft verworpen. Gelet op het feit dat de in punt 3.28. aangevoerde kritiek voornamelijk gericht is tegen de beslissing van 19 mei 2020 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en een herhaling vormt van haar kritiek naar voren gebracht in het beroep tegen voormelde beslissing, kan dan ook dienstig verwezen worden naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in voormeld arrest van de Raad nr. 246 386 van 17 december 2020.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan waarom de verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing gehouden was rekening te houden met het gegeven dat eerdere onontvankelijkheidsbeslissingen in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds meermaals werden vernietigd door de Raad en met de redenen van vernietiging, noch maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren. Evenmin toont zij aan op welke wijze het in rekening nemen van de twee laatste vernietigingsarresten had kunnen leiden tot een ander oordeel.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 235 174 van 15 april 2020 wijst de Raad haar erop dat zijn arresten geen precedentwerking hebben en merkt hij verder op dat *in casu* de feitelijke omstandigheden verschillen. Uit het aangehaalde arrest bleek dat de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, werd vernietigd omdat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in het administratief dossier terug te vinden was, zodat de Raad niet kon nagaan of de verwerende partij bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Vervolgens besloot de Raad om het bevel, dat op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde werd afgeleverd als de vernietigde onontvankelijkheidsbeslissing, eveneens te vernietigen. De Raad herhaalt dat het beroep tegen de beslissing van 19 mei 2020 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, bij arrest nr. 246 386 van 17 december 2020 werd verworpen, zodat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat eenzelfde redenering kan worden toegepast als in het door haar geciteerde arrest. Gelet op voornoemde verwerping toont de verzoekende partij ook niet aan dat de mogelijkheid dat de niet-ontvankelijkheidsbeslissing opnieuw wordt vernietigd, aanzienlijk is, dat de kans dat zij naderhand op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gerechtigd/gemachtigd wordt tot verblijf reëel is, dat het voorbarig was om een bevel

om het grondgebied te verlaten te nemen en dat zij het Rijk zou moeten verlaten in deze omstandigheden niet redelijk is.

De verzoekende partij maakt in dit verband dan ook geen schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.26. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER